

faaer sin Gænge. Jeg mener, at vi trænge til Børnepligtsloven, og jeg vil gjøre, hvad jeg kan til, at vi faae den; jeg vil ibetmindste ikke drive Modstanden til nogen Yderlighed. Naar da Folkethinget har vedtaget Børnepligtsloven, saaledes som jeg haaber, den vil blive vedtagen, nemlig med den af Fleertallet foreslaaede § 39, og naar da, som jeg haaber, det høitærede Landsting skulde gaae ind paa ogsaa at vedtage det Samme, afhænger det af den høitærede Justitsminister, om han vil have Loven eller ikke. Vil han ikke have den, saa kan han lade være at indstille den til Stadfæstelse, lade være at paraphere den, men det skulde Anvar for, at vi ikke faae Børnepligtsloven, skal da ogsaa hvile paa ham.

Klein: Den ærede Ordfører udtalte, at paa den ene Side for Fleertallets Forslag stod ikke blot den sunde Forstand, men ogsaa en klar Følelse, medens paa den anden Side for Mindretallets Forslag kun stod en uklar Følelse, medens Forstanden stod stille. Jeg vil ikke strides med den ærede Ordfører om Rigtigheden af dette Udsagn, men det forekommer mig unøgteligt noget fordringsfuldt, at den, der fører Ordet for et Forslag, vil fratjende sine Modstandere ikke blot en klar Følelse, men ogsaa sund Forstand. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at selv om det forholdt sig saaledes, at den Følelse, som har ført til det af Mindretallet stillede Forslag og har ligget til Grund for de Afstemninger, som have fundet Sted i det andet Thing, kunde siges at være uklar, saa viser Erfaringen noksom, at de stærkeste Følelser, som have den dybeste Rod i en inderlig Overbevisning, meget ofte netop ere uklare, og det kan ingenlunde siges, at saadanne Følelser ikke skulde fortjene noget Hensyn. Jeg skal imidlertid ikke grunde de Ytringer, som jeg idag vil tillade mig at fremkomme med, eller det Raad, som jeg vil tillade mig at give ærede Medlemmer, paa Betragtninger om, hvilken af de to modstaaende Følelser der er den klareste, og hvem af dem

der har Forstanden paa sin Side. Jeg kan paa dette Punkt tale med en vis Rolighed og Upartisthed, idet jeg ikke vil stille mig frem som en bestemt Modstander af de Anstuelser, for hvilke den ærede Ordfører har ført Ordet. Jeg erkjender nemlig, at naar man først er kommen til det Resultat, at der i de ordnede Mænds Stilling i og for sig ikke ligger nogen Hindring for, at de kunne føre Vaaben og deeltage i Krigstjenesten til Fædrelandets Forsvar, har man meget stor Banfelighed ved at fastholde den Anstuelse, at der med Føle kan være noget Anstødeligt i at undergive dem Landets almindelige Lovgivning i saa Henseende. Jeg staaer altsaa med Hensyn til dette Hovedpunkt snarere paa den ærede Ordførers Standpunkt og deler hans Opfattelse, end jeg slutter mig til den Anstuelse, som er gjort gjældende paa et andet Sted; men ikke desto mindre tillader jeg mig at udtale mig for, at man idag stemmer imod Fleertallets Indstilling. Jeg kommer til dette Resultat, hvad der allerede fremgaaer af, hvad jeg har tilladt mig at sige, af — jeg turde maaskee sige — ganske simple praktiske Grunde. Sagen er jo den, at det næsten maa betragtes som afgjort, at Landstinget ikke vil slutte sig til Fleertallets Forslag, dersom dette maatte blive vedtaget her, og det kan i alt Fald efter den høitærede Justitsministers Udtalelse betragtes som givet, at Regjeringen ikke vil slutte sig til Lovforslaget i Overensstemmelse med Fleertallets Indstilling. Følgen af, at denne vedtages, vil altsaa blive den, at vi ikke faae nogen Børnepligtslov iaar. Dette paa den ene Side, og hvilken Betydning dette har, skal jeg ikke udtale mig nærmere om. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Falleen) har nemlig tilstrækkelig paavist, at det i alt Fald vilde være forbundet med meget store Ulemper, ikke at faae den nye Børnepligtslov, selv om det ikke just vilde føre til noget Forsærdeligt, hvilket det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) ikke vilde erkjende. Og paa den anden Side, vil man da berøbe, at den